

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1682/2015
09.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници тужиоца Б.М. из О., чији је пуномоћник Д.Н., адвокат из Н.С., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Дирекција полиције Београд, коју заступа Државно правобранилаштво Републике Србије, Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2263/14 од 08.12.2014. године, у седници одржаној 09.12.2015. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2263/14 од 08.12.2014. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2263/14 од 08.12.2014. године, одбијене су као неосноване жалбе странака и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1453/2011 од 20.06.2014. године. Том првостепеном пресудом делимично је усвојен тужбени захтев, а тужена обавезана да тужиоцу на име трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, у траженом периоду исплати износ од 85.130,02 динара и на име накнаде за службена путовања 3.151.70 динара, са припадајућом законском затезном каматом и накнади му трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, с позивом на одредбу члана 404. став 1. ЗПП, а ради уједначавања судске праксе.

Апелациони суд у Новом Саду није предложио да се о ревизији тужене одлучује као о изузетно дозвољеној, применом члана 395. ЗПП.

И по схватању Врховног касационог суда, у конкретном случају, нема места примени члана 395. ЗПП, јер у овој врсти спора ради накнаде на име трошкова превоза за долазак и одлазак са рада и накнаде за извршена службена путовања, не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11), у вези члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 506. став 1. (прелазне и завршне одредбе) Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11), поступци започети пре ступања на снагу овог Закона, спровешће се по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09). Међутим, према члану 23. став 3. Новела Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14), ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог Закона.

У овом случају, тужба је поднета 09.08.2011. године, а правноснажна другостепена пресуда која се ревизијом побија донета је 08.12.2014. године, после ступања на снагу наведених Новела Закона о парничном поступку.

У конкретном случају ради се о спору из радног односа, који се односи на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора побијаног дела (88.281,00 динара) не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 404. ЗПП одлучено је као у изреци решења.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**